DÖRMÖGŐ DÖMÖTÖR

1985. JÚNIUS

ÁRA: 7.50 Ft

SÓTI KLÁRA rajza

Barlang-posta

Kedves Gyerekek!

Mohl Peti Dunaharasztiból lerajzolta barátját:

„Müller Péternek hívják; együtt járunk óvodába. Nagyon szeretjük egymást. Ő egy kicsit jó és kicsit rossz gyerek. Mind a ketten ugyanazzal az autóval szeretünk játszani . . .

MOHL PETI"

A két Peti szívesen játszik együtt, mert ugyanaz a játék érdekli őket. Ha nem veszekszenek az autón és néha átengedik egymásnak, vagy együtt játszanak vele, abból már igazi barátság is lehet!

Mészáros Viktor levelében ezt olvastuk:

„Nagy szomorúság ért. Az iskolában valaki ellopta a naptáramat. Azóta sem tudtam kinyomozni, hogy ki vitte haza. A barátommal, Zsolttal nyomozunk utána. Reméljük, sikerül nyakoncsípni a tettest.

Viktor"

Hátha nincs is szó lopásról, csak elvesztette Viktor azt a naptárt? Azóta talán meg is találta már! Fontosabb dolog ennél Viktor és Zsolt barátsága. Nagyon szép, ahogy segítik egymást.

Minden gyereknek olyan barátot kívánunk, akinek szívesen segít, akinek szívesen adja oda a féltett játékait, és akire jóban-rosszban számíthat!

Szeretettel üdvözölnek benneteket:

Dörmögőék

Farkas Aranka 7 éves, budaőrsi olvasónk rajza

Áprilisi számunk rejtvényeinek helyes megfejtése:

A fénykép egy falevél részletét ábrázolja.

A madarak közül a *cinkét* találhattátok meg minden ágon.

EGYIKET A MÁSIKBAN című rejtvényünk képei közül a *hal* maradt páratlanul.

Jutalmat nyertek: *Antal Anita, Árki Anita, Beda Krisztina, Derék Róbert, Hortobágyi Judit és Kata, Huszti Gábor, Illés Zsuzsa, Kiss Andrea, Lukács Balázs, Jókai Noémi, Német Ildikó, Ömböli Henrietta, Sárkány Viktória, Váncsa Rita,* Bonyhád — *Balogh Péter,* Kishuta — *Benkocs Andrea,* Salgótarján — *Fábián Orsolya,* Almásfüzitő — *Kazár Viktória, Péterffy Borbála, Szabó Gabriella, Szerdahelyi Anna, Szolóczki Bálint, Trencsényi Dani,* Budapest — *Kőszegi Ágoston és Zsombor, Szabó Viktória,* Pécs — *Nándori Beáta,* Tapolca — *Ovádi Balázs,* Veszprém — *Püski Kata,* Püspökladány — *Veres Richárd,* Miskolc.

MEGSÚGJUK, hogy következő számunkban ismét jelentkezik a *Ki kopog?*

Képzeljétek, a *szőnyegóvodások* egy kutyát találtak! Hogy mi történt a kutyával, megtudhatjátok júliusi számunkból.

MADÁR ESZTER rajzai

JÚNIUS

TANDORI DEZSŐ

Csucsu, a Zöld Papa

Pré-pré-pré-pré, tye-tye-tye...
Hallod? Ez egy zöldike!
Hullámzó a repülése,
sárgálló a szárnya széle.
Odaáll a vállunkra,
kúpos csőrét
az arcunkhoz
nyomkodja.
Komoly arccal barátkozgat:
ahogy a madarak szoktak!
Mit gondol? Nem mondja el.
Vagyis hát:
azt —
tudni kell!
Mit érez? Jól tudható,
szeméből olvasható.
A barátai vagyunk!
Vállunkon áll s ballagunk.
Csucsunak csak az a baja,
hogy végre zöldike-papa,
az szeretne lenni már!
Nincs hozzá zöldike pár.
Begyét így is teletömi,
s minden este, alkony tájban
az elképzelt fiókákban
gyönyörködik,
tátogató, megálmodott
zöld családját eteti...!

SOMORJAI ÉVA rajzai

Hogyha lovam volna

Hogyha lovam volna,
zabbal abrakolnám,
kocsiba, szekérbe
soha be nem fognám.

Zabla helyett elég
volna egy kötőfék,
nyerget se tennék rá,
sarkantyút se kötnék.

Szőrén ülném én meg,
s tudom, egy jó szóra
még a tengeren is
egyből átugorna.

KÁNYÁDI SÁNDOR versei

Kotkodács

„Kot-kot, kot, kot-kot-kot!"
A fehér tyúk megtojott.
„Kot-kot-kot, kotkodács!"
Alatta a friss tojás.

Fölfigyel a zajra,
de föl ám a szarka,
s miközben a tyúk nagy
dicsekedve lépked,
háta mögé kerül
s meglepi a fészket.

„Kot-kot-kot, kotkodács!"
Odalett a friss tojás.

NAGY KATALIN

KETTŐNK TITKA

Kóstolgatom a zsiráfot

Ahogy átköltöztem a hempergőbe, nagyszerű játékot találtam máris. Gurultam ide-oda, oda-vissza, vagyis hemperegtem. Már a kiságyamban is megpróbáltam, csak ott beszorult a fejem a rács közé. Ordítottam, mert megijedtem. Anyukám is megijedt, de ő nem sírt. Hanem átkerültem a hempergőbe.

A rokonoktól rengeteg játékot kaptam folyton. Mindegyiket megkóstoltam. Én így szeretek játszani! Legjobban a zsiráf ízlett. Mert az összes lábát, nyakát, farkát rághattam, és akkor nem viszketett az ínyem legalább. Ezt nagymamám mondta anyukámnak. Most már én is tudom, hogy az a kellemetlen dolog, amit a számban érzek újabban, az viszketés. A kisbárány csengőjét sokáig kellett rágnom, míg végre leszakadt. De anyukám rögtön kivette a számból, nem szereti, ha lenyelem. A felfújható elefántot csak akkor kedveltem meg, amikor kilyukadt. A lyukba bedughattam az ujjamat. Nem mindig sikerült. De a kapirgálás is jó játék.

Ahogy gurulgattam ott jobbra-balra, egyszercsak mi történt?! Hasrafordultam egy perc alatt, pedig nem is akartam. Megörültem az új helyzetnek, különösen akkor, amikor már kiszabadult a kezem is. Mert először beszorult a hasam alá. És akkor csak féltenyérrel tudtam söprögetni a lepedőt.

Anyukám a léggömbökkel játszott csak. Ott lógtak a fejem fölött, épp elértem kézzel-lábbal. Ütögettem, rugdostam, néztem, ahogy repdestek. Anyukám, ha ki akart menni a szobából, csak meglökte a léggömböket, hogy rájuk figyeljek. Jól megértettem a szándékát. Annyira, hogy amikor legközelebb meglökte őket, én már nem is a léggömböket néztem, hanem az ajtót. Tudtam, hogy ki fog menni az anyukám. Megdicsért, hogy okos fiú vagyok. Nem nehéz!

Elaltatom apukámat

Amikor apukámat megláttam, tudtam, hogy fürdetés következik. Ő ezt nagyon érti, hát anyukám ráhagyta, meg én is.

Apukám legelőször kirakta a fürdetős holmikat: szappant, mosdókesztyűt, hintőport, fürdőlepedőt. A hajkefét a kezembe adta, mert azt hitte, annak örülök. Nem örültem. Csak fogtam. A két vödör tetszett inkább! A piros vödörbe forró vizet készített apukám, a kék vödörbe hideget. Felváltva öntötte a kiskádba, kevergette, hogy nekem éppen jó legyen. Ha nagy leszek, én is öntögetem majd a vizet egyik vödörből a másikba.

Jót pancsoltam a kiskádban, csapkodtam a lábammal, fröcsköltem a kezemmel. Apukám a tenyerén tartotta a fejem, hogy ne érjen a vízbe. Egyszer véletlenül lecsúsztam a kezéről, nagyot kortyoltam a fürdővízből. Nem ízlett. Ijedtemben bekaptam a számba a kezemet. De sajnos az is éppen vizes volt. Apukám azt mondta, semmi baj, lehetek én úszóbajnok, békaember, búvár is, — jobb, ha máris edződöm. Anyukám azt mondta, ráérünk a pályaválasztással, inkább vegyen ki a vízből, lila már a szám. Azt hiszem, anyukám félt egy kicsit, amikor apukám fürdetett, én is féltem egy kicsit.

Fürdés után szopás következett, el is szundikáltam közben. Anyukám szép óvatosan lefektetett a kiságyamba, és az arcomhoz tette a kiskendőmet. Markolásztam, hozzábújtam. Olyan jó volt, mint mikor anyu cirógat. Behunytam a szemem is.

Akkor bejött apukám, hogy elaltasson. Leült a kiságyam mellé a fotelba, és elkezdett énekelni. Nem mondom, szépen énekelt, csak én teljesen felébredtem tőle. Játszani szerettem volna apukámmal, de azt bezzeg nem akart! Csak énekelt, és nem hagyott aludni. Néha kicsit sírtam, akkor még jobban énekelt. Ha nem sírtam, abbahagyta. Mert elaludt a fotelban.

Akkor megkerestem a kiskendőmet, hozzábújtam... anyupuha volt.

KOLTAI ÉVA rajzai

SÓTI KLÁRA rajza

HERVAY GIZELLA

Spenótos-mese

Kobak azt mondta: — Nem akarom megenni a spenótot!

A szalvéta azt mondta: — Nem akarok Kobak nyakában maradni! — Leugrott a nyakából, és elszállt.

A szék azt mondta: — Nem akarok Kobak alatt állni! — és összecsuklott.

Az ingecske azt mondta: — Nem akarom Kobakot melegíteni! — és lefoszlott róla.

A nadrágocska azt mondta: — Nem akarok Kobak nadrágja lenni! — és lecsúszott.

A cipő azt mondta: — Nem akarok Kobak lábán maradni! — és elszaladt.

Ottmaradt Kobak a konyha kövén ebéd nélkül, ruha nélkül.

Mama azt mondta: — Nem akarom itthagyni Kobakot ebéd nélkül, ruha nélkül; éhes és fázik!

Toppantott egyet, és visszaszaladtak a cipők,
tapsolt egyet, és előkerült a nadrág,
megpaskolta Kobakot, és rajta termett az ingecske,
összehúzta a szemöldökét, és lábra állt a szék,
intett egyet, és visszaröpült a szalvéta,
mosolygott egyet, és Kobak megette a spenótot.

DONKÓ LÁSZLÓ versei

Kánya

Fönn az égen
kanyarog a kánya,
légi útját
vitorlázva járja . . .

Kiscsibék lenn,
ügyeljetek rája,
rátok les a
sárkányröptű kánya!

SÓTI KLÁRA rajza

Légi pecás

Láttál-e már repülőt,
repülő pecást,
vízből küszét kikapja
egy szemvillanást.
Horgászok közt ő nekem
a pecás-király,
fehér szélként surranó
tiszai sirály . . .

KÁNTOR ZSUZSA

Az üldözés

A Kis Szédültek. Kiskarcsi meg Tódor tisztára rókaképűek; hosszúkás, zöldesszürke szem, ravasz, hegyes pofa; két vigyori rókakölyök.

Ülnek a szobában az asztal mellett, egyik előtt is irka, másik előtt is füzet. De a leckét egyik sem írja. Unatkoznak. Kiskarcsi ásít. Mindig nagyobbakat.

Aztán az orrát piszkálja. Dúdol, dudorászik: áááásít.

— Ásítani jó — elmélkedik —, attól lett a Rudi óriás. Mesélte a mamája. Ha egyet ásított a Rudi, akkor lefektette aludni. Jól van, felébred, megint ásít: akkor aludj szépen tovább. — Minél többet aludt, annál álmosabb lett. És így volt ez az evéssel is: eszik-eszik, megkordul a gyomra. Eszik — korog, eszik — kornyikál. — Na, akkor egyél még egy kicsit, fiacskám! — Evett is, de csak nem marad abba az üresjelzés. Rudi meg már dagad-dagadozik, ahogy a kása, kidagad a fazékból. — Így mesélte a mamája.

— Hát még miről mesélt?

— Látták a Macskaszakértőt. Aki ellopja majd a Háromlábút. Akinek olyan erős akarata van, akinek cirkusza van.

Erről már mindenki tud a házban. Hogy látták. Hogy bő, hosszú köpenyben volt, alkudott a Tarpéterpál macskájára, de hiába. El fogja lopni! Lehet, hogy a padláson bújik. De az is lehet, hogy a pincében a sok ócska himmi-hummi közt bújkál.

— Jujj! — Kiskarcsi meredten bámul ki az ablakon. — Most is — ott van éppen!

— Hol? — ugrik Tódor az ablak felé.

— Fent a harmadikon — meglebbent egy fekete köpeny! Látod?

— Látom!

Mint a puskagolyók: — kisüvítenek a lakásból. Torkuk szakadtából kiabálnak:

— Fogják meg! A Macskaszakértő! Utána!

STUIBER ZSUZSA rajzai

Aki otthon van, mind összefut a nagy lármára, nekibuzdul az üldözésnek. Rohannak tolvajt fogni.

De mint akit a föld nyelt el. — Hogy csinálta? — Elillant! — Egérutat nyert, és huss ki a kapun! — Fel a motorjára!

Nyargalnak utána. Elöl a kis Szédültek, leghátul a sorban a tohonya Óriás Rudi mamája szalad. Kiskarcsi ordibál:

— Ott ni, a motorkerékpár! Már az utca sarkán robog!

— Fogják meg!

Tódor megtorpan. A magasba néz:

— Felszállt mindenestül. A hosszú köpenye a levegőben lobog utána.

Ahányan-annyian néznek fel a magasba. Csakugyan — mintha feketéllne ott valami.

Nem sikerült elkapni a Macskaszakértőt. De neki se sikerült ellopni a Háromlábút. Ott settenkedett már érte, de észrevették a Szédült gyerekek, és akkor elinalt.

A kis Szédültek a nap hősei.

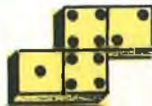
Ülnek a szobában a füzeteik előtt. Vigyorognak.

— Nem is láttál te senkit — mondja Tódor.

— Én nem, de te se! — vágja rá Kiskarcsi hetykén.

Tódor elégedetten fütyürészik: hanem az összes többiek igen! Azt látták, amit mi akarunk. Varázserőnk van!

Van hát — örvendezik a kicsi —, mienk a Világcirkusz! Mi leszünk benne az igazgatók!

Most figyeld meg a tövisszúró gébicset!

Mire beköszönt a június, visszaérkeznek afrikai telelőhelyükről a tövisszúró gébicsek. Kipihenik magukat a hosszú repülés után, és egy sűrű bokor védelmében felépítik szép, kerek kis fészküket. Tüskés, szúrós bokrot keresnek, mert azon nehezebben érheti el a fészket a macska vagy a ragadozó madár. Más okból is kedvelik a szúrós, tövises bokrot: annak tüskéire szúrva „raktározzák" táplálékukat, a *futrinkát, keleti cserebogarakat* és más „csemegéket". Erről a szokásukról kapták a nevüket is.

A tojásokat sok veszedelem fenyegeti. Hol a szemfüles szajkó elöl kell őket elrejteni, hol a közelben csúszkáló erdei sikló figyelmét kell elterelni róluk, hol pedig az eső elöl kell betakarni őket. Mire felpattannak a tojáshéjak, a sok viszontagságtól megkopik az anyamadár, a *tojó* tollruhája. Pedig csak most kezdődik igazán a munka! Az első napokban az apamadár, a *hím* hordja a táplálékot a kicsiket melengető tojónak. A fiókák apró darabokat kapnak az ételből. Ahogy növekednek a kicsinyek, egyre követelődzőbbek; a szülők alig győzik az etetést.

Ilyenkor, júniusban már mindannyian vidáman, csettegve rovarásznak az erdőszélen.

BÉCSY LÁSZLÓ

Mellékletünkön madár-dominót láthatsz. Megtalálod a madarak között a gébicset?

Futrinka

Gébicsfészek

Keleti cserebogár

OSVÁT ERZSÉBET

Cicák

*A hintán
két cica ül,
ringatózik
rajta.
Mindkettőnek
virgoncul
villog
öt szál bajsza.
Egyik cica
hófehér,
a másik meg
tarka.
Morzsi kutya
messziről
szemét
rajtuk tartja.
Sóvárogva néz a
hintázó
cicákra.
Talán őkelme is
szívesen
hintázna?*

RÁKOSY ANIKÓ rajzai

BALOGH BÉNI

A favágó és a vadrózsavessző

Nagy, magos hegy oldalában dolgozott egy favágó. Fejszéjének csattogása hegyen-völgyön által szállott. Erős-Virág János volt a szegényember neve. A kalapján illatos, kék ibolya díszelgett.

Éppen egy nagy fa kivágásával bajlódott, amikor furcsa, nyöszörgő hang ütötte meg a fülét.

— Jaj nekem, megfulladok!

Meglepetten nézett körül a favágó, de embert sehol sem látott. Folytatta tovább a munkát. De alig vágott egyet-kettőt, mikor újra hallotta a nyöszörgést.

— Segíts rajtam! Szabadíts ki a fa alól!

Még jobban meglepődött a szegényember, s kutatva újra körülnézett. Tekintete ekkor egy nagy, fekvő farönkre siklott, amely alatt vadrózsavessző lapult.

— Te... te beszélsz? — kérdezte csodálkozva Jani.

— Igen, én — válaszolta a letiport ág. — Se-

gíts rajtam, szétlapít ez a rönk! Itt pusztulok alatta!

Mi tagadás, ugyancsak elámult ezen a favágó, hiszen eddigvaló életében még nem látott beszélő ágat. Ám gyorsan odaugrott, s odább görgette a nagy rönköt.

Megköszönöm, s nem felejtem — suttogta a vadrózsaág boldogan.

Virág Jani elmosolyodott, majd vidáman, fütyörészve folytatta a munkáját. Aztán nemsokára el is feledkezett a dologról.

A fanyar koratavaszt május, majd a sugaras nyár követte. Jani a faluban vállalt munkát, s csak nagynéha látogatott ki az erdőbe, virág — vagy gombaszedésre.

Egy ilyen alkalommal fáradtan ült le az út szélén, egy virágos bokor hűvösébe, hogy egyet szunyókáljon. Alig nyomta el azonban az álom, amikor különös suttogást hallott:

— Veszély fenyeget! . . . Veszély fenyeget!

Először azt hitte, álmodja az egészet, de az ismétlődő hang hamarosan fölébresztette.

Menten hosszú nyelű baltája után kapott, és körülnézett.

Hát uramfia! Meghűlt ereiben a vér! Tarka, mérges kígyó tekergőzött feléje.

Ennek fele se tréfa — gondolta, majd a közelgő kígyót gyors baltacsapással halálra sújtotta.

— Milyen ügyes vagy! — hallotta a favágó, s meglepetten ismerte fel a hang gazdájában a koratavaszi vadrózsát. Már sok szép, új hajtása nőtt; virágok díszlettek rajta.

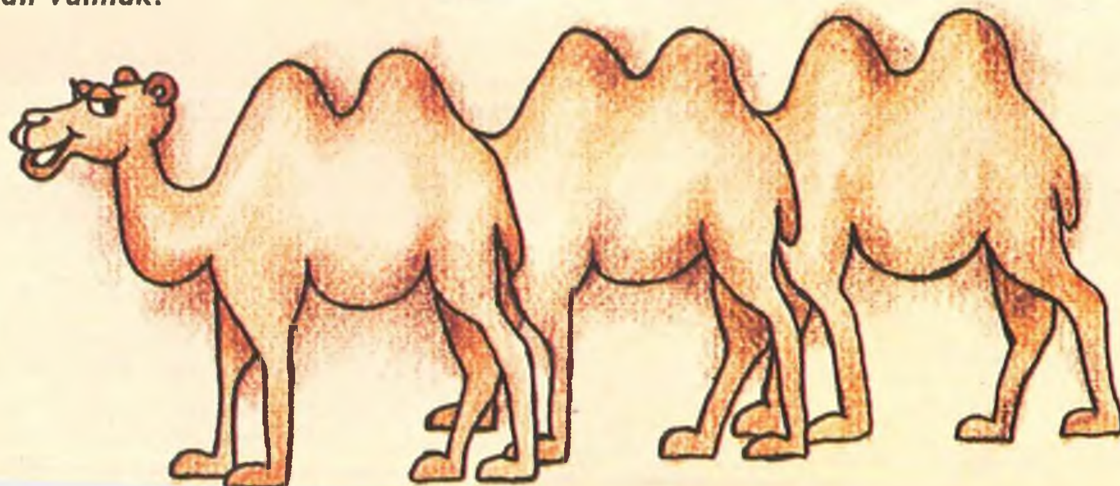

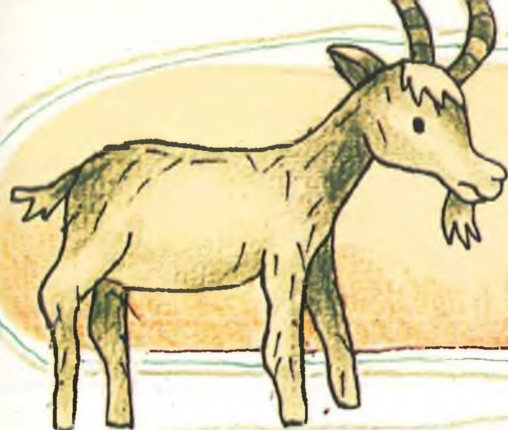

Keresd a katicákat!

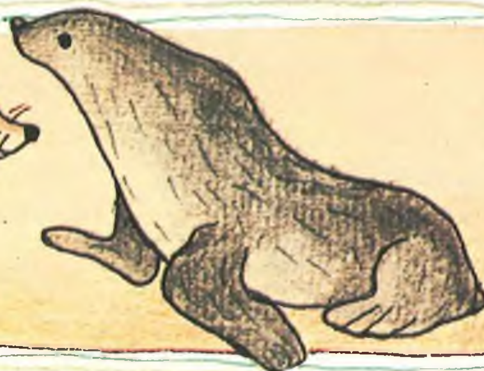
Színezd ki a virágok közepét sárgára, a katicákat pirosra, a szirmokat és leveleket pedig kedved szerint! Hány katicát találtál a csokron?

Jönnek a tevék!
Hányan vannak?

MADÁR ESZTER rajzai

SZÉPEN HANGZIK?

Mondd ki *jó hangosan*, mit látsz egy-egy sorban! Figyeld a szavak zenéjét! Minden sorban hasonlít egymásra két szó: összecsengenek. Keresd meg soronként a hasonló hangzású szópárt! Megfejtésül rajzold le minden sorból a pár nélkül maradt képet! Ezt a három rajzot küldd el Dörmögőnek!

Tele üvegből a bolond is tud inni!

Magyar népmese

Egy ember odaad egy literes üveget a fiának.

— Eredj, kisfiam, hozz nekem egy liter bort!

Elmegy a gyerek, s visszajön egy kis idő múlva.

— Hát, apám, adjon pénzt is!

Azt mondja az ember:

— Pénzért a bolond is tud hozni!

Na, jó. Megint elmegy a gyerek, visszajön, s odateszi az üveget az apja elé.

— Igyon, apám!

— Eredj már, hát üres üvegből ki látott inni?!

— Tele üvegből a bolond is tud!

STUIBER ZSUZSA rajza

GYÁRFÁS ENDRE:

DÖRMÖGŐÉK BORSÓT SZEDNEK

Elvirágzott már a borsó,
zöld hüvelyben magja érik.
Anyó borsót szedni küldi
hancúrozó csemetéit.
Berci s Bori kosarába
gyűlik az új termés egyre.
Marci közben hanyatt fekszik,
s néz, csak néz a fellegekre.

Így tűnődik:

— Ha felnövök,
géptervezés lesz a munkám.
Egyik találmányom épp egy
csodálatos borsókombájn:
szedi, fejti, meg is mossa
borsónkat, s még főzni se rest.
A végén meg tányérunkba
tálalja a forró levest.
Ám lehet, hogy vegyész leszek.
Olyan növénytápszert gyártok:
borsóbokrunk akkorára
növeszti, mint az akácok.
Nem hajolgat többé a bocs,
sétálgatva szüretelhet.
Fejteni sem kell: a magok
maguktól is kiperegnek.
Nem! Varázsló leszek inkább:
mindentudó és irigyelt.
Levegőből készítek majd
tápláló és ízes ételt.

SOMORJAI ÉVA rajzai

Tápászkodik végre Marci.
Heverésben jól elfáradt.
Most látja csak: testvérei
már a kiskert alján járnak.
— Berci! Bori! — kiált nekik.
— Elmondom hát, figyeljetek:
miként szedem majd a borsót,
hogyha feltaláló leszek.

— Mondd csak — szólnak testvérei,
s mutatják a kosár terhét;
mert míg Marci ábrándozott,
ők a borsót mind leszedték.

Sárkánygyerek jobbat tud...

A Sárkánygyerek először csak arra lett figyelmes, hogy az utóbbi napokban tovább tartott az öltözködés délutánonként az óvodában. Pedig a májusi nap egyre ragyogóbban sütött, melegített, egyre kevesebb ruhát kellett felvenni, és a szandál bekapcsolása is igazán gyerekjáték. Az öltözködés mégis elhúzódott délután.

Miért? Mert az anyukáknak fontos megbeszélnivalója volt. Félrehúzódtak a sarokba és ott tárgyalták a d o l g o t. Még az sem zavarta őket, hogy a Sárkánygyerek nem találja a fele cipőjét, és hogy egyik társuknak leszakadt a mandzsettagombja a hancúrozásban.

— Mindjárt, kisfiam, nem látod, hogy tárgyalunk? — mondta az anyjuk idegesen.

Miről tárgyaltak az anyukák? Arról, hogy közeledik a pedagógusnap, június első *vasárnapja*, és azon a *pénteken* megajándékozzák az óvónéniket.

— Kávéfőzőt vegyünk? Asztalterítőt? Menyasszonyi ruhát? — kérdezgették az anyukák egymástól.

— Pénzt kellene gyűjteni —

vélte a szülői munkaközösség elnöke, Csipkerózsa anyukája.

— Az én kis nyugdíjamból nem telik ajándékra —, sóhajtozott Piroska nagymamája. És kezdődött elölről a tervezgetés.

A Sárkánygyerek legokosabb feje sokáig gondolkodott aznap este, lefekvés után:

— Butaság az egész. Az anyukák törik magukat, *ők* mennek vásárolni, *ők* adják át az ajándékot, pedig nem is az ő óvónénijükről van szó, hanem a *mienkről!*

Ezt el is mondta reggel Anyjának.

Jól kitalálták, mit tegyenek! A festésből maradt egy tekercs fehér tapéta, azt annyi részre osztották piros ceruzával, ahány gyerek a csoportjukba járt. Minden nap más gyerek vitte haza, (a szomszédok osztoztak rajta egy napon, vagy együtt dolgoztak), mindenki lerajzolta saját magát, amikor éppen a legjobban örült az óvodának. A Sárkánygyerek azt festette le, hogy doktorost játszanak, és az óvónéni volt a mentős, vöröskeresztes karszalaggal. Ki sem ömlött az ecsettál, az asztal se lett festékes!

A pedagógusnap délutánján aztán együtt énekelték anyukák és óvodás gyerekeik, no meg a két apuka a dalt, amit Csillagszemű édesapja tanított nekik egy szombaton:

Serkenj fel, kegyes nép,
mosolyog az hajnal...

És ünnepélyesen átadták a papírtekercset.

GYŐRFFY ANNA rajza

EMLÉKEZTETŐ

szülőknek, nagyszülőknek

Folyóiratunk oldalszámozásának alapszíne (a dominóké) mindig azt mutatja, hogy milyen korú gyermekeknek ajánljuk írásainkat.

- Piros alapszín: 3—4 éveseknek;
- kék alapszín: 5—6 éveseknek;
- sárga alapszín: első osztályosoknak;
- fehér alap: mindenkinek.

A szerkesztőség belső munkatársai:
Kun Magda olvasószerkesztő,
Kovács Endre képszerkesztő,
Madár Eszter levelező.

XXIX. ÉVF. 6. SZÁM

Dörmögő Dömötör, a Magyar Úttörők Szövetségének gyermeklapja. Megjelenik havonta. Főszerkesztő: Kelemen Sándor. Kiadja az Ifjúsági Lap- és Könyvkiadó V. Felelős kiadó: dr. Petrus György. Szerkesztőség: Budapest XI., Orlay u. 4. Levélcím: Dörmögő Dömötör szerkesztősége, Budapest, Pf. 112, 1502. Telefon: 668-457. Kiadóhivatal: Budapest VI., Révay u. 16. 1374 Telefon: 116-660.
Terjeszti a Magyar Posta. Előfizethető a hírlapkézbesítő postahivataloknál, a kézbesítőknél és a Posta Központi Hírlap Irodánál (KHI 1900 Budapest V., József nádor tér 1.) közvetlenül vagy postautalványon, valamint átutalással a KHI-215-96162 pénzforgalmi jelzőszámára. Előfizetési díj negyedévre 22,50, félévre 45,—, egész évre 90,— Ft.
85.0423 — Kossuth Nyomda, Budapest. Felelős vezető: Bede István vezérigazgató.
A beküldött kéziratokat nem őrizzük meg, és nem küldjük vissza.

Index: 25.193
HU-ISSN 0230—1032

Teri, Feri és a tócsa

MADÁR ESZTER rajzai